

mahti olnud, enmast ligutada. Siis hakkas kart-
ma ja ni waljuste kui wähhä jõudis hiiudma:
„Kullakesed, ärge enam toge mona! ärge en-
nam toge mona!“ Sel ajal olli tüdruk harka-
nud, seddasamma lehma lüpsma. Kui se nüüd
kulis räkiniist lehma seest, agga polnud räkijat
näha; kui pealegi tundis, et olli sesamma heäl,
mis ta öse kuulnud, ehmatas nõnda, et sönniku
sisse kukkus ja lüpsiku ümber lütkas. Agga hirm
andis uut jõudu, ta kargas püsti, jooksis herra
jure ja kaebas: „Oh ma õnnetu loom! lehm räk-
kis ja minna piddin kuulma; ei tea mis kurja
se mulle tähhendab! Tulge lauta, lehm rägib!“

„Ja, selle arru läinud nõdraks!“ mõtles
herra, agga läks õnneti isse lauta, ja näh! kui
sisse astus, siis peial-pois hüdis jälle: „Ärge
enam toge mona, juba se aitab!“ Siis herra
pauhi ka immeks, ei teadnud, mis se piddi ollema,
ja käskis lehma tappa. Sedda siis tehti kōhhe,
agga lehma maggu wõeti wälja ja heideti kõr-
walisse kōhta. Peial-poisil olli hea meel, kui
näggi, et mona enam jure ei todud, ja ta pü-
dis nüüd teed leida, kust wälja saaks. Se olli
raske ja waewaline, õnneti ta leidis wimaks
ukse ja jubba pistis pead wälja ja näggi jälle
Jummala walget, — siis tulli uus õnnetus.

Hunt tulli kange näljaga sealt möda ja kui
lehma maggu maas näggi, ei küsinnud enam
lubba, waid wõttis ja nelas ahneste alla peial-
poisiga tükkis. Agga pois olli nüüd julgem ja
piddas nõuu, mis teha; kui sedda sai teinud,
siis allustas nõnda hundiga juttu: „Armas sõbr,
kallis hunt! sa said praegu küll su-täie, agga ma
näen selgeste, polle sinu kõht weel täis, ja tah-
haksin selleyärrast sinna sind jubhatada, kust par-
remat leiad!“ „Et rägi, — wastas hunt, —
küll ma lähän!“ Nüüd pois nimmetas laiemalt,
mis teed piddi minnema, ja se te läks otse peial-
poisi wannemate maja jure. „Minne siina, —
ütles, — ja kui maja otsas weikest aknat näed,
sealt poe sisse, siis leiad lihha ja muud maggu-
sat roga!“ Sedda nõuu hunt ei põllanud, püh-
kis minnema, kuidas olli jubhatatud ja pugges
nimmetatud aknast sisse. Si se olnud asjata waew.
Ta leidis mõnda head ja söi, kinni enam ei
jaksanud. Hinnu olli siis ka otsas ja piddi ärra
minnema; agga, tühhi teadku! aknen olli piise-
maks läinud, ei hundi kerre enam mahtunud
läbbi. Si se ta mele tulnud, et aknen olli ni-
samina suur, agga et isse sies olli turbumud.
Agga peial-pois olli sedda lootnud ja kui nüüd
näggi hunti kimbus ollewa, siis hakkas seddamaid